

(חמשך מעמוד 7)

מתקיימים במקום תנאים אופטימליים, ורגלו של אמיר היתה מונחת בזווית מסוימת. יתכן שהיה נשאר בחיים. איננו יודעים מתי בדיוק הוא נפגע, אם בצרור הראשון או מייד אחר-כך.

הרופא האחרון שעזמו שוחחתי היה קשור לנתיחת הגופה. לדעתו, אמיר חי לפחות שעה ורבע, וניתן היה להציל את חייו. בסוף הרוח הפאתולוגי כתוב: "המוות לא היה מייד". בעזרת לחץ של אצבע על החור או בעזרת סתם סמרטוט, כמו קרע חולצה, אפשר היה להציל אותו, והוא היה מחלים במהירות. הפגיעה היתה קרע בצורך הירך הימנית.

דעת קהל

הקונסנזוס שאינו

תוצאות מדהימות של סקר

דעת-קהל: 30% תומכים

בהקמת מדינה פלסטינית

בגדה וברצועה

מהי דעת הציבור היהודי במדינה על הקמתה של מדינה פלסטינית לצד ישראל? לכאורה, קיים קונסנזוס כללי. כמעט מקיר אל קיר, נגד הקמתה של מדינה זו.

רק שתי רשימות דגלו בבחירות האחרונות בפירוש בפיתרון זה — רק"ח והרשימה המתקרמת לשלום. שתיהן כיהד זכו בפחות מאחוז אחד של קולות היהודיים. מפ"ם ור"ץ מגמגמות בנושא זה, וכך גם תנועת שלום עכשיו. כל שאר המיפלגות מתנגדות נחרצות לעצם הרעיון.

בכלי-התקשורת המצב דומה. העולם הזה בורד בעמדתו החיובית כלפי אופציה זו. כל שאר כלי-התיקשורת, החל בטלוויזיה וברדיו וכלה בשלושת הצהרונים, מנהלים תעמולה יומיומית קיצונית נגד הרעיון.

למשל: כאשר השמיע בשבוע שי עבר יאסר ערפאת הצהרה על הפסקת הפיגועים בחוף-לארץ, לא טרחו הטל-וויזיה והרדיו להביא אף דיעה אחת המתייחסת בחיוב להורעה זו. לעומת זאת הובאה סוללה כבדה של פרשנים, "מיורחנים" ופוליטיקאים מכל הסר גים, שביטלו את ההצהרה מכל וכל. **רוב במערך**, משום-כך הופתעו רבים מתוצאות של סקר דעת-קהל, שפורסמו ביומן הארץ.

לפי סקר זה, 61.1% אחוז של הציבור היהודי במדינה מתנגד להקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועת-עזה, גם אם יכירו הפלסטינים בישראל ויפסיקו את כל פעולות-האיבה. בכך לא היתה משום אפתעה.

התוצאה המדהימה היתה ש-30% של הנשאלים מוכנים להקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה, בתנאי שהפלסטינים יכירו במדינת-ישראל ויפסיקו את פעולות-האיבה. תנאי זה מקובל, כמוכן, על כל מי שתומך באופציה זו.

לשאלה העקרונית, אם הפלסטינים זכאים למדינה משלהם, השיבו 40.8% של הנשאלים בחיוב. מקרב מצביעי המערך תמך בעקרון זה רוב מוחלט (52.1%), בניגוד מוחלט לעמדת שימעות פרס ויצחק רבין, וגם בקרב מצביעי הליכוד תמכו בו יותר מרבע (25.9%).

היבן הבוחרים? אין זו הפעם הראשונה מאז 1967 שבה מתגלה תמיכה מאסיבית של כשליש מן הציבור היהודי במדינה ברעיון של שלום המבוטס על דו-קיום בין ישראל ומדינה פלסטינית. השאלה המתעוררת תמיד היא: מדוע אין תמיכה זו מתבטאת בבחירות?

התשובה היחידה האפשרית: בעיה זו אינה עומדת לנגד עיני הבוחרים כנושא מרכזי, כאשר הם מחליטים בעד מי להצביע. כתוצאה מכך מעוותות תוצאות הבחירות לחלוטין את דעת הציבור על נושא גורלי זה. ונוצר רושם של קונסנזוס שאינו קיים במציאות.

כמה להשקיע?

בורסה, קדימה בורסה!

כדאי לעקוב מקרוב אחרי המתרחש בבורסה. צפיה תקופה של עליות מהסיבות הבאות: הריבית יורדת, הבנקים חדרו ללחוח על הבורסה בהיצעים גדולים, ויש רגיעה ומנחת של הגורמים השולטים בבורסה לניירות-ערך.

השאלה הקלאסית היא כמה להשקיע? הזוהרים מציעים שלא להתפתות שוב אחרי השקעות בחלומות, בחברות עתירות ידע או חיפוש-ינפט. לכן אסור להתקרב לחברות שבקשיים, מסוג זה או אחר.

ההשקעה הכראית והבטוחה היא בחברות שהגוילות החיובית שלהן סטטית והיא באה מהכנסה קבועה, או חברות שיש להן ייצוא קבוע לחו"ל, או חברות-השקעה שהתאימו עצמן לתנאי המשק — ולא, למשל, חברות-בנייה, הזקוקות למוזמנים לשם רכישת חומרים.

דוגמות? בבקשה: כדאי לשים לב למניות וולפסון ומגור, בעלות ניכסי דלא-ינדיי, וטבע, יצרנית התרופות שהיצוא שלה בעליה.

שאלה חוזרת ונשנית היא אם עדיף רולר "פת"ם בלטה" על כל השקעה אחרת? שער הרולר ימשיך לרדת, משום שיותר ויותר שכירים ועצמאים נאלצים לפרוט אותו כדי לגמור את החודש. אבל לא כדאי להמתין זמן רב, כי אם נשים לב להתבטאויות ממשלתיות רישמיות, לא מן הנמנע שבקרוב תבוצע התאמת שיערים, באמתלה זו או אחרת, לכן, מי שרוצה השקעה בטוחה — השחור הוא עדיין אטרקטיבי, וכדאי עכשיו.

מדברים שוב על רכישת מיגרשים כהשקעה, ומתווכים ואמרים שיש עליה בהתעניינות לרכישת קרקעות בתחומי הקריה-יוק. הבלגזה — לקנות רק אם המימוש יהיה בזמן סביר. אחרת, אם המיגרש רשום על שמו של איש פרטי, מס הרכוש הנשתי נוגס ממשית בערך-הרכוש. אם הקונה הוא חברה, הרי שעל-פי חוק ועדת-שטיינברג, יש לשלם מס הכנסה על עליית ערכו של המיגרש בספרים לפי האינפלציה, למרות שהרכוש לא מומש.

ובחזרה לבורסה. כדאי לעקוב אחרי פעילות הרשות לניירות-ערך. רשימת נשואי החקירה שלה, שפורסמה השבוע, אינה סוף דבר. צפויות הפתעות.

עזרה לחבר מעבר לים

מי שהיה מנכ"ל עיריית הרצליה, **חיים צח** — שלוכחו וזקפים את הצלחתו של **אלי לנדאו** בבחירות העירוניות — פרש לעסקים פרטיים בלונדון. על-פי מידע מהימן מהרצליה, חלק מהעסקים הוא ייצוג בחול של הקבלן בן-העיר **שלום אהרון גניש**, ראש-עירייה לנדאו עושה

ראש-עירייה לנדאו נסיעה מיסתורית

כמיטב יכולתו לעזור לצח בקשרים מעבר לים. עד כדי כך, שהיעדרו הנוכחית של לנדאו ממישרד עוררה שמועה שהוא נסע ללונדון לקדם את עסקיו של צח. האמת היא שלנדאו נסע לעיר תאומה קטנה בארצות-הברית.

צח, למי ששכתו, הוא חבר מרכז מיפלגת העבודה, ולשעבר ממקורביו של **יצחק רבין**.

מדרך לקיבוצניק — אין לרמות ולהישאר בחיים

התקציב האישי של הקיבוצניק קטן ולוחץ. איך בכל זאת אפשר להסתדר איתו, לרמות קצת ולהישאר בחיים?

הנה מררך שכותבו קיבל השראה מההגרה של פסח: כנגד ארבעה חברים, שאינם מסתפקים בתקציבם הפרטי, דיברה תורת הקיבוץ: רשע, מה הוא אומר? מה ההיתממות הזאת לכם, כאילו התקציב באמת מספיק. וכי הוודיא-רטייפ בכיתו של פלוגני, או הריהוט בכיתו של אחר — מהתקציב הם? הבלים! מדוע לא להודות, כמוני, שהוריה של אשתי — תליאיכים במצב טוב — עוזרים לנו לגמור את החודש? בואו לא נעמיד פנים ולא נהיה צבועים. אמר מי שרוצה לקנות לגו לילדיו ולסעור מרי פעם במיסערה סינית שבצער הסמוכה, לנסוע לחודשים לארצות-הברית? יכול להסתדר עם התקציב האישי? אפייג!

חכם, מה הוא אומר? צריך לדעת לתמרן. לא לרשום הוצאה מיותרת על חשבונך. נסעת? זקוף זאת על חשבון ועדת-הבריאות. אכלת? אל תשכח להוציא יוס-ככללה. כבר קבעו לפניך: לכל-אחד לפי צרכיו. היה מציאותי ותעשה מה שעושים כולם. שמור על עירנות ככל הקשור לחלוקות, וכשנתנים חיים — קח. אל תתכייש לפנות ולועדת-החברה, יש לה תקציב מיוחד. הלא הקיבוץ שייך גם לך. והכי חשוב — אל תקנה בסוף החודש, כי אז אתה מפסיד את ההצמדה. בכלל, רצוי לא לקנות, רק לקבל, ולתת לכסף לצמוח.

תם, מה הוא אומר? אני לא מבין איך זה קורה לי. נכנסתי לכלבו, לקחתי שתי בירות או שלוש, כמה פיצוחים. גלירות, סט חרסיות בתור המתנה לחתונת הרודה. וזה הכל. נו, טוב, האשה קופצת מדי פעם לעיר, לעשות איזה שופינג. מורידים לי בתשלומים עבור הטלוויזיה, הטלפון והמקרר. כבר כמה חודשים לא קניתי אף רהיט. והנה פיתאים בסוף השנה מקבל פתק: תקציבך אול!

ושאינו יודע לשאול, אחד שזה מקרוב בא, נקלט חרש שבחדשים, למים שבתמימים, עליו נאמר ואת פתח לו. רוצה לומר, מוטל עליך, הוותיק יותר והמצוי ביו-ירדיון, תמיר פרק בהילכות-התקציב.

מבחינה תקציבית, סכים וסכחות הם המצאה חיובית ביותר. אילמלא היו, היה צריך להמציא אותם. ההורים בעיר יודעים, כמוכן, כי עברו ימיהם בקיבוצים — מה שקראו פעם ערכים אסקטיים — וכי ילדיהם שבקיבוץ אינם חסרים רבר. אך הם גם מודעים לעובדה שהתקציב למישהם בת ארבע-חמש נפשות לוחץ מדי, וכל מתת תתקבל בכרכה.

ולמה רק ההורים שבעיר? יש עוד סקטור חשוב: סכים וסכחות קיבוצאים. אשר אינם קופצים את ידם... מעניקים לבניהם ולנכדיהם ברצון ובאהבה, ולפחות סעיף המתנות לילדים מתכסה על ידם ללא קושי, מחסונו בן שנים של התקציב האישי שלהם.

מאזן בין שנים של התקציב האישי שלהם. המאוזנת, בגיליון האחרון, המגע עם אישה-עסקים **דויד בלאס** כנראה באמת השפיע עליהם.

הצעה: שער יציג שבועי

הצעה ראשונה של המכון לפיריון העבודה והייצור, בהנהלתו של המנכ"ל החדש **יוסף דוריאל**: תנהגת שער דולר יציג שבועי. היום הקובע שמציע דוריאל לשינוי השער הוא יום שני בשבוע, בצהריים. לדעתו, קביעת שער יציג יציב לשבוע-עסקים שלם תחסוך זמן וזמנה מיותרים לאנשי-מינהל ברמה הגבוהה — מנהלים, רואי-חשבון, כלכלנים ותמחירים — וכן תמנע עומס מיותר על מערכות המחשבים והתיקשורת.

לדעתו, כל עוד התנודה בשער מוגבלת לתחום של שני אחוזים, אפשר לצבור תגורות של שבוע שלם. עד למימוש חירפמי שתחילת השבוע הבא. שר-העבודה-הזהר **משה קצב**, שאליו הופנה מכתבו של דוריאל, כשר הממונה על המכון, אימץ את ההצעה והעביר אותה לבחינה מעשית במישרד-האוצר ובבנק-ישראל. לדעת דוריאל, קביעת שער יציג פעמיים ביום, כפי שזה נעשה עתה, היתה התעסקות-סרק, הגולת כושר חשיבה, זמן ועצבים מאנשים שהיו צריכים להקיף ריש את מירצם לעבודה יוצרת ומועילה.

אלים עם עמיתיהם האמריקאים יהיו מעבר לים. החברה האמריקאית הגדולה נושפת בעורפה של החברה האלומית הישראלית, גם בשאלות מחיר וגם באיכות השרות. ולכן סכיר להניח שאל-על תצא בקרוב במיתקפת-שיווק אגרסיבית.

מישרד הפירוס טל ארריו השלים סופית את פרידתו **מבוב ארריו**. החל מעתה נקרא המישרד טל ושות. למישרד כסף רב בחוץ, שעדיין לא הועבר לבעליו. אחד החייבים הוא הליכוד — טל-ארריו עבד למענם בבחירות האחרונות לכנסת ולהסתדרות. הליכוד חייב עבור שתי המערכות.

רוני רימון, הדובר היוצא של עיריית תל-אביב, שפתח מישרד עצמאי ליחסי-ציבור, מטפל ברוברות ושדולה לכוח המשימה — פרויקט ראוותני שתחילתו ביוזמה ממשלתית של ראש הממשלה **שימעות פרס** ושר-הכלכלה **גד יעקובי**. בראש מינהלת הפרוייקט — שמטרתו הבאת משקיעים ורים לארץ, ומכירת תוצרת ישראלית לחו"ל — עומדים **צבי** ("צ'רה") **צור**, והמנהל בפועל הוא **יעקב בורק**, מעבלי חברת האחזקות יסום. רימון יעבור גם למען חברה זו.

טובה לגביש

כפי שפורסם לראשונה לפני שבועיים במדור תשקיף, פרישתו של **עקיבא מאיר** מאל-אופ היא מהפכה. הליכתו לכור חשמל ואלקטרוניקה, כמקום **גורי מלצר**, היא מהפכה כפולה ומכופלת. מאיר, איש מיקצוע רציני, נכנס למיטה חולה, לחטיבה רצופת כישלונות פיננסיים. וזה בעיקר בות לחץ אישי שהפעיל עליו מנכ"ל כור **ישעי יהו גביש**.

מי שיחליף את מאיר באל-אופ, **נתי שרוני** מתדיראן, פותר בעיה קשה למנכ"ל שלו, **יגאל נאמן**. האחרון חושש משרוני זמן רב, מפני שהוא איש-מיקצוע בתחומו, בניגוד לנאמן, שהוא רואד חשבון. כך מוחק שרוני ממוקדי-הכוח בקונצרן האלקטרוניקה.

מאיר יצטרף קרוב לוודאי להנהלת כור ויחזק את אגף התומכים בגביש, לקראת הקרבות הבאים הצפויים למי שהיה אלוף-יפקוד-הדרום.

מ"כוח המשימה ל"פאן-אם"

חדשות בקצה מעולם הפירוסם ויחסי-הציבור: **תקציב הפירוסם של חברת התעופה האמריקאית פאן אם נפל לידי חברת הפירוסם קשר-בראל**. התקציב אינו גדול ביותר, אך הוא מפתה. מרבית הפגישות של הפירוסומאים הישר-

מנכ"ל צור

יחסי ציבור להפתקאה